

Silvia, Ainara y Alexandra

Yolanda y Ester

Las jóvenes, todavía afectadas por todo lo que ha pasado en las últimas horas, explicaron al *Diari* que hasta que no pudieron hablar directamente con el alcalde, en esa hora tan crítica, no pudieron empezar a calmarse.

«Ahora estamos más tranquilas, pero la gente está yendo a hacer fotografías y da mucha pena ver los paisajes donde has crecido todos quemados», sentenciaron.

Yolanda y Ester

«¿Que si tuve miedo? No, me da más miedo el río que el fuego»

MARINA PALLÁS CATURLA

XERTA

Ester Curto y Yolanda Maureso, de 83 años, miran impertérritas el paso de un coche de la UME por la plaza del pueblo, en Xerta. Son primas hermanas y todos los días quedan para tomar el café. El pasado martes no pudieron hacerlo, por el confinamiento decretado por el incendio de Paüls, y se quedaron en casa.

Ayer miércoles, en cambio, ya pudieron volver a salir a la calle una vez levantado el confinamiento. Sentadas en la terraza del bar de la plaza de Xerta

con un café con hielo, conversaban tranquilas y relajadas, mientras los cuerpos de emergencias iban recorriendo todo el pueblo. Incluso el aparcamiento de la gasolinera se estableció como un pequeño punto de comando. Pero ellas, que son sabias y han visto muchas cosas ya, permanecían calmadas y con buen ánimo.

«¿Que si tuve miedo la noche del lunes? No. Lo vivimos con tranquilidad. Pregonaron y avisaron de que no nos moviéramos de casa y ya está. Y ayer (por el martes) nos quedamos todo el día en casa», explican.

Huir en coche

Pese a la cercanía de las llamas al pueblo de Xerta, huir en coche ni se planteó. «Ya no usamos el coche por la edad y mi marido no puede caminar. Y tenemos los hijos en Tortosa y en Móra. Así que nos quedamos a esperar», relató Yolanda.

Ester apuntó que en Xerta se ha sufrido más por riadas que por incendios y señaló la marca que hay en la iglesia, de la riada de 1961. «A mí me da más miedo el río que el fuego. Dicen que el fuego se para con agua, pero al río... al río no hay quien lo detiene», valoró. «Desde el 61 que no pasa, por que ya construyeron los pantanos. Yo tenía 18 años y me acuerdo mucho. ¿Miedo? No, no. Yo nunca he pasado miedo», dijo Yolanda antes de acabarse su café.

Ens tornarem a aixecar

MARIBEL MILLÁN

Crònica

L'experiència. L'incendi ens ha mostrat de nou fins a quin punt som vulnerables i petits davant els fenòmens naturals

Han estat dos dies de nervis, incertesa, de dormir poc, de temor pel que podia passar. Però finalment també d'abraçades, agraïment i alguna llagrimeta. Perquè l'incendi de Paüls ens ha mostrat de nou com en som de vulnerables i petits davant uns fenòmens naturals cada vegada més devastadors i freqüents.

Paüls és un poble menut i encantador situat al cor de la serra dels Ports. Rodejat de muntanyes i bosc, al qual s'accedeix per una única carretera des de Xerta. I el que habitualment és un dels seus principals atractius, ara ha estat un dels seus malsons.

Vaig descobrir aquests impressionants paisatges fa poc més de deu anys, en conèixer Josep, la meua parella, paülenc de soca-rel. Com ho són també els meus sogres, amb els quals hem estat més d'un dia (en les hores que l'incendi avançava amb més cruïda), sense poder contactar.

Amb tot, hem sabut que estaven bé i a casa gràcies a una cosina, amb qui hem pogut parlar per Whatsapp. A través d'ella hem seguit l'evolució de l'incendi amb els ulls dels veïns, que durant dos dies han patit i molt, confinats a casa, veient des de la finestra l'avenç de les

«Tenim uns grans professionals que ho han donat tot, també els vinguts d'altres zones de l'Estat. I segurament, gràcies a això, l'incendi no ha anat a més, amb el potencial destructiu que suposava que les flames s'haguessin endinsat més dins del nostre estimat Parc Natural dels Ports»

flames i el fum d'un incendi que feia temor.

El foc ja està estabilitzat, però estem tots encara una mica en estat de xoc. A Paüls, on va començar, i especialment a Xerta, on s'ha cremat bona part del terme, a més d'Aldover, Alfara de Carles o Tivenys, espantats encara per la força amb la que

dilluns a la nit, atiadades pel vent, les flames van córrer fins arribar a travessar el riu Ebre. Els més grans diuen que no és la primera vegada que passa, però no puc deixar de pensar-hi sense esgarriar-me.

Retrobades i abraçades

Ahí, amb tot una mica més tranquil, va ser el moment de retrobades i abraçades sentides, després de massa hores amb el cor encogit. Al migdia vaig poder observar un grup d'efectius dels Bombers de la Generalitat descansant, fent la xerrada i menjant alguna cosa en taules improvisades a l'aire lliure al costat dels camions, en un descampat habilitat al barri de Ferreries de Tortosa.

Tenim uns grans professionals que ho han donat tot, també els vinguts d'altres zones de l'Estat, i segurament gràcies a això l'incendi no ha anat a més, amb el potencial destructiu que suposava que les flames s'haguessin endinsat més dins del nostre estimat Parc Natural dels Ports. A Paüls, Xerta, el Baix Ebre i totes les Terres de l'Ebre som gent valenta, arrelada a la terra i avesada a superar adversitats. I d'aquesta ens tornarem a aixecar, si cal, amb més força per tirar endavant.

Un dels avions que van intervenir a l'incendi. FOTO: JOAN REVILLAS